

Sygn. akt I C 73/15-upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2015 r.

SĄD REJONOWY W ZAMBROWIE I WYDZIAŁ CYWILNY

w składzie:

Przewodniczący – SSR Paweł Płoński

Protokolant – Jadwiga Styła

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 r. w Zambrowie

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko **K. L. (poprzednio K.)**

o zapłatę 975,22 zł

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 73/15-upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 10 kwietnia 2015 r.

Powód (...) z siedzibą w W. w dniu 7 stycznia 2015 r. wystąpił z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. K. (2) (obecnie L.) o zasądzenie od niej kwoty 975,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. nabył od poprzedniego wierzyciela dłużniczki (...). wierzytelność w powyższej wysokości, wynikającą z tytułu nieuregulowanej umowy bankowej. Powyższe zobowiązanie zostało potwierdzone wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego powoda z dnia 7 stycznia 2015 r. (k. 2-6 i 17-18).

Pozwana K. L. (poprzednio K.) wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej (k. 45-45 odw.).

Sąd Rejonowy w Zambrowie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2009 r. w Z. pomiędzy (...) z siedzibą we W. a K. K. (2) doszło do zawarcia umowy o przyznanie limitu kredytowego oraz umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...) (nr (...)), na podstawie których Bank wydał K. K. (2) kartę kredytową i przyznał limit kredytowy do kwoty 500 zł, który w przypadku wykorzystania miał być spłacany przez nią na zasadach określonych w umowie oraz dołączonych do niej regulaminów.

Pismem z dnia 15 lutego 2010 r. (...) wypowiedział K. K. (2) powyższe umowy z 30 dniowym okresem wypowiedzenia w związku z brakiem wymaganej spłaty minimalnej przez okres co najmniej 2 miesięcy. Ponadto Bank poinformował dłużniczkę, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalna i będą od niego naliczane odsetki karne. Jednocześnie Bank wezwał dłużniczkę do zwrotu niewykorzystanego kredytu

wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu oraz zapłaty zaległych opłat i prowizji, które to należności na ówczesną chwilę wynosiły łącznie 652,93 zł.

Na skutek wniosku wierzyciela (...). z siedzibą we W. Sąd Rejonowy w Zambrowie postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie sygn. akt I Co 723/11 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 7 czerwca 2010 r. wystawionemu przez ten Bank przeciwko dłużniczce K. K. (2) z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 40.000 zł w związku z przysługującą mu wymagalną wierzytelnością wynikającą z tytułu umowy o przyznanie limitu kredytowego Furora (nr (...)).

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. (...). z siedzibą we W. (następca prawny (...)) sprzedał na rzecz (...) z siedzibą w W. przysługujące mu wierzytelności wynikające z czynności bankowych zawartych pomiędzy tym Bankiem a jego klientami. Wśród powyższych wierzytelności została wymieniona również należność przysługująca Bankowi wobec K. K. (2) wynikająca z tytułu umowy o przyznanie limitu kredytowego (...) (nr (...)).

Następnie pismem z dnia 17 lipca 2014 r. nabywca wierzytelności poinformował K. K. (2) o przejęciu od (...) wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z umów bankowych zawartych z Bankiem, a jednocześnie wezwał dłużniczkę do zapłaty zadłużenia w łącznej wysokości 1.043,08 zł – w terminie do dnia 29 lipca 2014 r..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody: wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 20), wezwanie do zapłaty (k. 22), bankowy tytuł egzekucyjny (k. 23), postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (k. 24-26), umowę przelewu wierzytelności (niekompletną – k. 32-39) oraz dołączone do sprawy akta Sądu Rejonowego w Zambrowie sygn. akt I Co 723/11.

Sąd Rejonowy w Zambrowie zważył, co następuje:

W świetle ustaleń faktycznych poczynionych na podstawie powyższego materiału dowodowego, powództwo strony powodowej w ocenie Sądu należało uznać za niezasadne, a w konsekwencji tego orzec o jego oddaleniu. Powód dochodził swojego roszczenia w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r., na podstawie której miał nabyć od poprzedniego wierzyciela (...). wierzytelność przysługującą mu wobec dłużniczki K. K. (2) (obecnie L.), a wynikającą z tytułu nieuregulowanej umowy o przyznanie limitu kredytowego oraz umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...) (nr (...)). Nie budziło przy tym żadnych wątpliwości, że w myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to strona powodowa zobowiązana jest do wykazania przed sądem, że przysługuje jej dochodzone pozwem roszczenie, zarówno pod względem zasadności (i jego wymagalności), podstawy faktycznej, jak też samej wysokości. Dodatkowo w niniejszej sprawie powód powinien uwodnić, że nabył wierzytelność wobec pozwanej, bowiem nie był on stroną pierwotnego zobowiązania zawartego pomiędzy bankiem a pozwaną w postaci umowy bankowej z dnia 6 lipca 2009 r.. Tę stronę obciążały też skutki procesowe związane z nieudowodnieniem okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na okoliczność udowodnienia roszczenia stroną powodową złożyla do akt niniejszej sprawy umowę przelewu wierzytelności, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, bankowy tytuł egzekucyjny z postanowieniem o zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności oraz wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o przelewie wierzytelności. Ponadto powód w uzasadnieniu pozwu powołał się dodatkowo na inne dokumenty w postaci: umowy bankowej z dnia 6 lipca 2009 r. oraz oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy, których to jednak dokumentów – pomimo uprzedniego wezwania Sądu – finalnie nie dołączył do akt sprawy. Dokonując analizy przedstawionych przez stronę powodową dokumentów przede wszystkim należało podkreślić, że umowa przelewu wierzytelności dołączona do pozwu była niekompletna (zawierała bowiem jedynie nieparzyste numery stron) i dlatego też na jej podstawie nie dało się ustalić, jakiego rodzaju wierzytelności banku dotyczyła ta umowa oraz czy faktycznie obejmowała wierzytelność wobec pozwanej K. L. (poprzednio K.) wynikającą z bankowego tytułu egzekucyjnego (zaopatrzonego klauzulą wykonalności), bowiem do umowy nie dołączono choćby wyciągu z wykazu wierzytelności, który ten fakt by potwierdzał. W świetle powyższego jedynym dowodem potwierdzającym przejście uprawnień banku na rzecz powodowego Funduszu Sekurytyzacyjnego był wyłącznie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu oraz pismne

zawiadomienie o przejściu wierzytelności, przy czym powód powoływał się na szczególną moc dowodową tego rodzaju wyciągów (zgodnie z art. 194 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych).

W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 157 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (sygn. akt P 1/10, publ. OTK-A.2011/6/53, Dz. U. z 2011 r., Nr 152, poz. 900 – LEX nr 852310) przepis art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dniem 25 lipca 2011 r. – w zakresie w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta – został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP. Na skutek powyższego orzeczenia w dniu 20 lipca 2013 r. został wprowadzony art. 194 ust. 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W świetle powyższego, dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu należało traktować jak każdy inny dokument prywatny, albowiem każdy dokument złożony w sądowym postępowaniu cywilnym, który nie jest dokumentem urzędowym, zaliczany jest do dokumentów prywatnych, które stanowią dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Wprowadzenie dokumenty prywatne, podobnie jak i dokumenty urzędowe korzystają z domniemania autentyczności (prawdziwości, tj. domniemania, że dokument pochodzi od jego wystawcy, a zatem jest autentyczny), tym niemniej nie korzystają z domniemania zgodności treści dokumentu z prawdą i na tym polega podstawowa różnica ich mocy dowodowej w stosunku do dokumentów urzędowych. Nie przeszkadza to oczywiście w tym, aby sąd na zasadach ogólnych przyznał wiarygodność treści dokumentu prywatnego i wyłączył tak dokonane ustalenia faktyczne do podstawy wyrokowania, jednakże jest to uzależnione od udowodnienia prawdziwości dokumentu przez stronę, która się na ten dokument powołuje albo przyznania tej prawdziwości przez stronę przeciwną. Pomimo ewidentnych braków dowodowych w zakresie wykazania przejścia uprawnień poprzedniego wierzyciela na stronę powodową, to jednak z uwagi na to, że pozwana w niniejszej sprawie nie zakwestionowała przejścia wierzytelności Banku na rzecz strony powodowej można było przyjąć twierdzenia powoda w tym zakresie za prawdziwe i udowodnione.

Niezależnie od powyższych zastrzeżeń dowodowych, w toku postępowania pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej, który w kontekście materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, należało uznać za uzasadniony i skuteczny, co w konsekwencji musiało skutkować oddaleniem powództwa. Zgodnie bowiem z zasadą wyrażoną w art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia – chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia, przy czym zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Jednocześnie z treści art. 118 k.c. wynika, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W myśl natomiast zasady zawartej w art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W świetle powyższego nie mogło budzić wątpliwości, że roszczenie strony powodowej – wynikające pierwotnie z umowy bankowej zawartej pomiędzy bankiem a pozwaną – było roszczeniem związanym z prowadzeniem przez ten bank działalności gospodarczej i jako takie przedawnia się z upływem 3 lat od daty, w której stało się wymagalne. W tym zakresie skład Sądu rozstrzygający niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 10 października 2003 r. (sygn. akt II CK 113/02, publ. OSP 2004/11/141 – LEX nr 106951), jak też w wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. (sygn. akt IV CSK 356/06 – LEX nr 276223) oraz wyroku z dnia 2 października 2008 r. (sygn. akt II CSK 212/08, publ. Biul.SN 2009/1/11, OSNC-ZD 2009/3/60 – LEX nr 475279).

Wprawdzie strona powodowa w pozwie wskazała, iż dochodzone przez nią roszczenie stało się wymagalne dopiero w dniu 16 stycznia 2012 r. (co przy uwzględnieniu daty wniesienia powództwa pozwałaby uznać, że nie doszło do przedawnienia), jednakże twierdzenie to było całkowicie bezpodstawne i nieprawdziwe, albowiem w kontekście dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie bezsprzecznym było, iż roszczenie to stało się wymagalne znacznie wcześniej. Początek biegu przedawnienia należało wiązać z pismem z dnia 15 lutego 2010 r., którym (...) wypowiedział K. K. (2) umowę o limit kredytowy i o wydanie karty zawartą w dniu 6 lipca 2009 r. – z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia (liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma), a jednocześnie poinformował, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalna i podlega spłacie. W aktach sprawy wprawdzie brak jest dokumentu ukazującego kiedy przedmiotowe pismo zostało doręczone pozwanej, tym niemniej nie budzi wątpliwości, że powyższe **roszczenie banku stało się wymagalne jeszcze w marcu lub w kwietniu 2010 r.** Potwierdzeniem powyższego poglądu jest fakt, że już w dniu 7 czerwca 2010 r. (...) wystawił wobec K. K. (2) bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wyraźnie wskazano, że roszczenia wynikające z zobowiązania dłużniczki są wymagalne.

W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W judykaturze natomiast ugruntowany jest pogląd, że taką czynnością prowadzącą do przerwania biegu przedawnienia jest m.in. wystąpienie przez wierzyciela do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności. Jednocześnie w myśl art. 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo – przy czym, w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie wynika, że w dniu 5 sierpnia 2011 r. wierzyciel (...) wystąpił do Sądu Rejonowego w Zambrowie z wnioskiem o nadanie przeciwko pozwanej K. K. (2) klauzuli wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, który to wniosek został uwzględniony postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 10 sierpnia 2011 r. (sygn. akt I Co 723/11). W związku z tym oraz treścią art. 124 § 1 i 2 k.c. należało uznać, że po tej dacie rozpoczął się od nowa bieg 3-letniego okresu przedawnienia roszczenia banku, który jak wynika z materiału dowodowego nie uległ już dalszym przerwaniom. W konsekwencji tego należało uznać, że **roszczenie strony powodowej przedawniło się z upływem dnia 10 sierpnia 2014 r.** i jako takie nie mogło być dalej skutecznie dochodzone przed sądem. Powództwo w niniejszej sprawie natomiast zostało wywiedzione dopiero w dniu 7 stycznia 2015 r.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Rejonowy uznał zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną za skuteczny oraz uzasadniony i w związku z tym na podstawie art. 117 § 2 k.c. orzekł o oddaleniu powództwa, jak w sentencji wyroku.